

Dovolená

Nejdřív se zamyslíme nad slovem dovolená: Čeština je krásná, a proto si toto slovo rozebereme.

Dovolená znamená, že mi někdo něco dovolil.

Dovolená znamená, že si něco můžu dovolit, neb na to mám nějaké úspory.

Dovolená je, že mi partner, či partnerka bez výhrad dovoli pivo a nefťhá. (A přes to fťhá.)

Dovolená je od slova volno, si myslím. Volno, zamýšlím se, ale více níže, v povídání.

Ve slově dovolená se také nachází „doVOLEná“. A z toho se dá rozpoutat spousta domněnek.

A teď již nebudu polemizovat, ale vyprávět. To jsem ještě žil se ženou a dětmi. Popíši jen jeden z případů, našich dovolených.

Případ Jinolické rybníky

Jeli jsme vlakem, ale den předtím doma zuřil jakýsi běs, jenž se snažil do dvou krosen narvat celou lednici, ložnici a obývací i s konferenčním stolem a stan a spacáky. To se samozřejmě nepovedlo, a tak jsme jeli s obsahem ledničky a stanem a spacáky a konzervami v mé krosně. (Pro neznalé: Je to přerostlý batoh vyztužený hliníkovou konstrukcí, aby to víc bolelo.) Dendulky krosna obsahovala oblečení a toaletní papír. Tři balení. Od vlaku ke kempu u Jinolických rybníků to je, teď plácnu, pět kilometrů. Já v krosně osmdesát

konzerv a stan a vůbec... Ona, Dendulka, v krosně všechno oblečení. Rozumíte rozdílu? Ale i v situaci, kdy jsme vyrazili z nádraží k rybníkům, přičemž se mi podlamovala kolena pod tíhou zavazadla, jsem zavtipkoval: „Až pojedeme zpátky, Dendulko, já si budu hopsat“. To jsem ale netušil...

Dovolená, den poslední, dokonce i poslední konzerva dojedena a plechovka vyhozena. Teoreticky můj bágl měl snížit hmotnost o spoustu kilogramů a její, tedy Denisy, nikterak. Naopak teoreticky měly ručníky a deky nabrat váhu písku a potu a všemožného bordelu. Takže přírůstek váhy nic moc.

Ale stalo se:

Poslední večer. Ležíme ve stanu a mrňavá holčička Linduška mezi námi. A najednou liják. Ale fakt liják! Ve stanu začalo být nevlhko, ale mokro. Jak shora, tudy prostě kapky pronikaly plátnem zapůjčeného stanu bez zábran, i ze spodu jsme začali plavat.

Co teď? Vylezl jsem ze stanu, nevěda proč, jen jsem zoufale hledal řešení nastalé situace. Jsem přeci fotr, a tak se musím nějak postarat! Déšť vzbudil i souseda v kvalitním stanu, u kterého měl zaparkovaný automobil. Linduška, dcerka, brečela, ještě nerozuměla slovům a nastalému zmatku a tak nám náhodný soused propůjčil automobil k přespání. 'Jestli to ty člověče čteš, mnohokrátě poděkování posílám.' Prostě průtrž mračen.

Ráno nás vzbudila malá holčička brekem, vyzývající mamku ukázat prs s mlíčkem. Já zkroutený na sedačce spolujezdce s bolavýma zádama se pomalu rozhýbal a dočasnému sousedovi šel poděkovat. „To nic, jsem rád, že jste v poho“, prohlásil onen soused a usmíval se. „Jen ještě dokojí a jedem domů“, oznámil jsem tomu příjemnému člověku a den byl najednou nádherný.

Už zase svítilo sluníčko, ale stan, spacáky a krosny notně provlhlé. Myslím, že jsem svou domněnku o lehkém báglu na zpáteční cestě notně podcenil. Promočený stan, spacáky... jsem táhl na zádech já. Již, když jsem si krosnu naložil na

bolavá záda, bylo velmi složité se s tou hrůzostrašnou věcí vůbec vztyčit a k chůzi se vydat. Podlamovala se mi kolena, kyčle, sebevědomí a přede mnou hopsala veselá manželka a vedle ní cupitala malinká dcerka. A já za nimi funěl. Ledva jsme dosáhli kýženého nádraží a já odložil obrovské, asi třítunové zavazadlo, ozvalo se. „Co je“? vyřkla manželka. „Vždyť jsi říkal, že to nazpátek budeš mít lehčí“. Vyložene se mi chtěla. Viděl jsem v tu chvíli velmi rudě, ale tutlal jsem to v sobě. A než jsem dofuněl, přijel vlak. Neuvěřitelně těžké monstrum jsem dosmýkal do vlaku a na sedačce přepravce bezděčně usnul. Vzbudila mne manželka. Dítka, pobavené dovolenou, se usmívalo. Strhaný táta dotáhl neuvěřitelný náklad ještě do autobusu a pak dál domů.

Konečně doma. Sesul jsem se na gauč a jazyk se mi svezl na levé rameno. Žena na mne: „Že jsi to ale měl lehčí?“ Konstatovala. Ale bylo i pohlazení. Bylo to fajn a bylo s malým človíčkem i veselo. Ale ta dřina!?

Z toho plyne několik ponaučení:

1. Nepůjčujte si stan, jež nemá protokol o nepropustnosti tekutých látek

2. Nikdy nepředvídejte, že krosna při návratu z dovolené bude vážit méně. Budete zklamaní
3. Vůbec, ale vůbec nikdy netahejte nic v krosně. Bolí to. Fakt jsem nesehnal prášky na otlučenou prdel.
4. Nejezděte na dovolenou.

Vrátím se k tomu ‚doVOLEná‘. Už jste pochopili? Ne? Tak vám to osvětlím.

Na dovolenou již nejezdím. Proč? Je to dřina pro VOLA! Je lépe v práci. A to jsem popsals jen jedinou dovolenou.

Váš HyPulík

